

A zase ten

Charlie

MIA PAPOUŠKOVÁ

A ZASE TEN
CHARLIE

Mia Papoušková

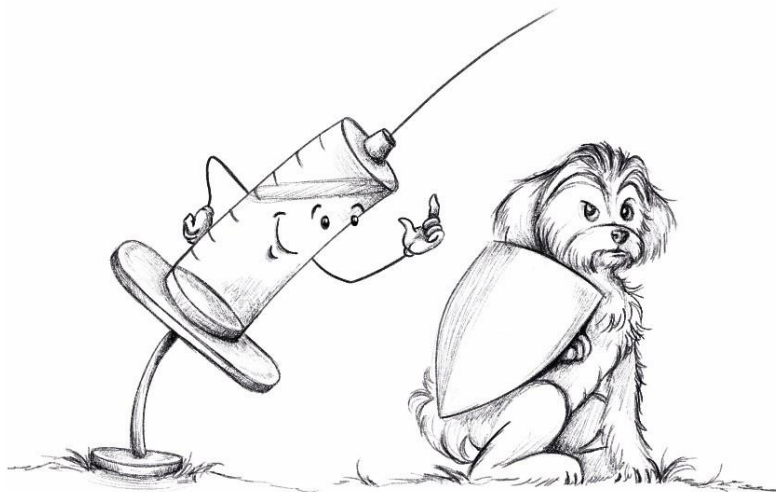
PŘEDMLUVA

Vážení čtenáři, je mi velkou ctí, že právě v ruce držíte mou druhou knihu. Znovu vám budu vyprávět o všech možných lumpárnách, které Charlie provádí. Kdo by si myslel, že s věkem se trošku uklidní a já nebudu mít o čem psát, plete se. Právě jsme ve fázi psí puberty, která dle mého názoru nikdy neskončí. Všem Charlieho fanouškům a fanyнкám přeji, ať se vám knížka líbí a děkuji za vaši přízeň.

P.S. Charlie znovu posílá olíznutí

KAPITOLA 1: OČKOVÁNÍ

Charlie musel na očkování. Naprosto běžná situace v životě pejskaře, která ve většině případů probíhá bez komplikací. Nevím, jak je to možné, ale jsme asi telepaticky propojeni. Jakmile jsem přijela z práce domů, v hlavě myšlenku na očkování, Charlie se vytratil jako pára nad hrcem. Nebyl k nalezení. Obývací nic, ložnice nic, dolní koupelna nic a stejně takta horní. Po cestě do kuchyně jsem si již připadala jako Ramboplížící se pralesem s bojovými znameními na tváři a hledající své nepřátele. Bum! Výstřel! Padla jsem k zemi a rozhlédla se. Počkat, to nebyla AK47, to vedle mě po zemi

poskakovala cestovní přepravka, ve které prcka vozím v autě. Velká chyba, stačilo už jen chytit poskakující bedýnku a zacvaknout dvířka. Vyrazíme na veterinu.

Pan doktor se opozdil. Venku před ordinací se sešlo několik podobných chudáků jako Charlie, kteří se škrtili na vodítku ve snaze vzít svým majitelům čáru. Složení „pacientů“ bylo asi takovéto: malé štěně plemene husky, fenka, která při pohledu na jakéhokoli psíka pištěla tak silně, že okolo zastavovala auta. Řidiči se domnívali, že zní sirény a byla vyhlášena evakuace Teplic, ne-li celé republiky. Starší vlčák, do kterého se Charlie zamiloval a všemožně se mu pokoušel vylézt na hlavu. Jeho majitel neměl námitky, protože ho velmi bavilo pozorovat, jak Bruno Charlieho odhazuje košíkem. Další štěně, zastoupené v naší smečce, bylo blíže neurčitelné, ale krásně flekaté. Jeho největší zábavou bylo najít kdekoliv cokoliv k jídlu. Hlavně v tašce své majitelky. Ta byla po dvaceti minutách již tak zoufalá, že Mikyho do tašky uklidila celého. Smutně prohlásila, že si bude muset koupit nový obal na mobil, protože ten mu prý chutná nejvíc. Poslední do party byl starý jezevčík, drsnosrstý a velmi vznešený. Jméno vám nepovím, protože jich měl minimálně osm. Matně si vzpomínám, že to bylo něco jako Vilibald 3. Dobromysl ze Šumavských lesů a hájů svým osmým jménem Král. Po celou dobu vznešeně shlížel na ten cirkus pod sebou z náruče své paničky a občas nevěřicně štěknul. Téměř po půl hodině postávání venku konečně dorazil pan doktor. Otevřel čekárnu a všechny nás pustil dovnitř. Přesto, že venku byla zima a lehce sněžilo, nikdo z nás se dovnitř nehrnul. Všichni jsme totiž měli problém natlačit do dveří naše

miláčky. Jako první se podařilo nacpat do čekárny sirénu a hned po ní Charlieho. Následoval Král Vilibald se svými poddanými, vlčákem Brunem a flekatým voříškem.

Vešli jsme do ordinace. Pan doktor stál u stolu pro zvířátka a s úsměvem se mě zeptal, co si budeme přát. Předala jsem mu očkovací průkaz a požádala o očkování. Charlie stál na stole a seismická služba seismického oddělení Geofyzikálního ústavu Akademie věd ČR v tu samou chvíli naměřila zemětřesení o síle 6,2 na Richterově škále. Pan doktor Charlieho pohladil. Než se stihl otočit, kdo ho to hladí, dostal dvě injekce do prdelky. Z ordinace vystřelil takovou rychlostí, že Usain Bolt by se cítil jako želva se svázanýma nohama.

Bohužel humor mě na pěkných pár hodin přešel. Jakmile jsme přijeli domů, prcek se pozvracel. Polehával, pospával, ale nenechal na sebe ani sáhnout. Plakal bolestí a olizoval si jeden z vpichů. Radila jsem se po telefonu s chovatelkou a sledovala Charlieho stav. V jedenáct hodin v noci ale došlo na nejhorší a prcek začal otékat. Na nic jsem nečekala a společně s přítelem a jeho maminkou jsme vyrazili na pohotovost do 20 kilometrů vzdáleného Ústí nad Labem. Paní doktorka byla moc milá, Charlieho vyšetřila a píchla mu injekci, po které se jeho stav výrazně začal zlepšovat. Vlastně byla úplně úžasná, protože když po ní přítelova mamka chtěla, aby mě tam za 500 Kč utratila, odmítla a odkázala ji na platný ceník na zdi. Utracení hrocha stálo 8000 Kč, a to už bylo i na mou „tchyni“ až moc. Zbytek noci jsem s Charliem ležela na zemi a jemu se to moc líbilo, protože mě ráno vzbudil jeho klasickým okusováním mého nosu. Po návratu z práce na mě čekaly další známé situace, roztrhaný koberec, kousanec

do palce u nohy a voda rozlitá po celé kuchyni. Charlie se opět těší skvělému zdraví a já si jdu vzít další Xanax.

KAPITOLA 2: SNĚHULÁK

Sněží a sněží a sněží. Mám moc ráda sníh, ale ne skoro na jaře a pouze na horách. Na mém dvorku, zahradě a střeše mého domu už to taková hitparáda není. Brána se nechce otvírat, protože bílou nadílku ještě nikdo neodhrabal. Přes vedlejší zeď slyším vzteklé brblání souseda, bohužel, blíže vám to popsat nemohu. Sousedka odnaproti pro změnu nadává na sněžný pluh, který právě projel po silnici a zaházel nám vjezdy i z druhé strany. Jediný z celé naší ulice, kdo je ze sněhu až po kolena opravu nadšený, je samozřejmě Charlie. Je v tom ale maličký háček, když píšu po kolena, myslím tím ta má, ne Charlieho. Otevřela jsem dveře od domu a prcek vyběhl nadzvukovou rychlostí přesně tak, jako pokaždé. Dle svých zvyklostí se na zápraží odrazil a přeskočil schůdek, který vede na dvůr. Za normálních

okolností by doskočil na zem a pokračoval k bráně. Dnes tomu bylo jinak. Odraz, fáze letu i trajektorie byly naprosto dokonalé, ale dopad posoudit nemohu. Charlie zmizel. Ani špička ocásku nikde nevyčuhovala. Přemýšlela jsem, jak k nám na dvorek nalákat horskou službu, která zachraňuje lidi z lavin, nebo jestli počkat na oblevu, když tu najednou se ozval u brány štěkot. Charlie ale pořád nikde. Brodila jsem se směrem vpřed, až jsem narazila na bílou sněhovou kouli, ze které z jedné strany čouhal bílý ocas a z té druhé černý nos. Koule díky své prostorové výraznosti narážela do kovové konstrukce vrátek a ozýval se z ní zběsilý štěkot. Jak ten pes tohle dokáže. Během několika málo minut ze sebe udělá sněhuláka a mě připraví o poslední zbytky léků na uklidnění. Je to opravdu talentované zvíře. Zvedla jsem ho do náruče a šeptala si nepřeborné množství pepných slov. No jo, ale co teď s ním? Domů ho pustit nemohu, protože až roztaje, opravdu bych potřebovala potápěče. Venku ho taky nechat nemohu, protože buď zmrzne, nebo trošku přetvoří pohádku o Otesánkovi a nabalí na sebe polovinu vesnice. Jediná rozumná možnost, která mě napadla, je vzít ho rovnou do vany, sníh z něj rozpustit vlažnou vodou, a když už tam bude, tak ho rovnou teplou a šamponem pěkně vykoupat. Aspoň si příště rozmyslí hrát si na sněhuláka, a navíc budu mít až do rána klid, protože koupání nesnáší, a tudíž bude nejuraženější pes na celém světě, ne-li v celé galaxii. Teď mě tak napadlo, myslíte, že jsme ve vesmíru sami? Třeba někde poletuje planeta, na které jsou malí zelení mužíčci s tykadélky a mají malé zelené psíky s tykadélky a možná i malé zelené kočičky s tykadélky. Kdo ví?

Charlie už se téměř rozpustil a začíná zase vypadat jako normální pes. Koupací teror může začít. Vybavena třemi ručníky vyndávám prcka z vany a v tu chvíli mi v hlavě naskakuje myšlenka, že bych ho měla vyfénovat, aby nenastydl. Jestli Charlie nesnáší něco víc než koupání, je to fénování. Nedá se nic dělat, mokrý po domě prostě běhat nemůže. Otvírám dvířka skříňky a sahám po fénu. Chci se postavit a zastrčit šňůru do zásuvky. A nic. Nejde to. Otočím hlavou a okamžitě zjišťuji, že prcek neztrácí čas a snaží se fén zlikvidovat ještě před tím, než ho vůbec zapnu. Momentálně visí zahryznutý na šňůře. Hotovo, po pěti minutách boje je zástrčka na svém místě. Teď ještě zapojit prodlužovák a jdeme na to. Ptáte se, proč prodlužovák? To je jednoduché, máme docela velkou koupelnu a fén má krátký kabel. Problém není to, že by nedosáhl do elektriky, ale na Charlieho. Během fénování je totiž schopný seskočit i ze sušičky, kam jsem ho dříve v těchto případech stavěla, a proto je mnohem bezpečnější běhat za ním dokola po koupelně. V praxi to vypadá asi tak, že Charlie kličkuje mezi toaletou, vanou, umyvadlem, pračkou, a také sušičkou a já běhám za ním se zapnutým fénem. Občas se mi podaří odhadnout, kam asi poběží a nadběhnout mu, to ho pak mohu fénovat i zepředu. Možná je tento způsob maličko časově náročnější, zato velmi efektivní a zdravý. Charlie se za běhu suší sám, zároveň ho zezadu zahřívá fén a já mám alespoň nějaký pohyb. Jaro s létem se blíží a já mám pořád zimní zadek.

KAPITOLA 3: DOMEČEK PRO PANENKY

Dnes je super den. Mám dovolenou a chystám se předělávat ložnici, protože přepravce konečně přiveze mou vysněnou růžovou postel. Kromě toho už od rána držím skvělou dietu už po čtyřech hodinách si přijdu úžasně hubená a pekelně sexy. Úprava ložnice spočívá v nalepení tapet a následném vymalování části pokoje na růžovo. Nebudu na to samozřejmě sama, protože s mým talentem bych za pár minut byla otapetovaná tak maximálně já, ale na pomoc mi přijede „tchyně čekatelka“. Maminka mého přítele Šárka je výborná pomocnice, a dokonce vlastní tapetovací stolek. Netušila jsem, že něco takového existuje. Předem jsem dostala mnoho pokynů

o tom, co připravit, a tak už od sedmi hodin pobíhám po domě a hledám válečky, metry, tužky, štětky a podobné náčiní. Hodí se to i k mé dietě, protože schody do ložnice vybíhám právě již tak po devadesáté. Pohyb je přece pro vysněnou postavu velmi důležitý. Charlie se mnou basu nedrží, očividně hubnout nechce. Je půl dvanácté a on ještě nevylezl z postele. Pokaždé, když přifuním do horního patra, otevře jedno oko a zase ho hned zavře. Zvláštní, většinou si takový shon ujít nenechá. Z postele ho vytáhl až zvonek, zato ale tryskovou rychlostí. Charlie Šárku zbožňuje, a navíc je asi jediná, koho opravdu téměř poslouchá. Na druhou stranu se není čemu divit, já ji poslouchám také. Jdeme na to, po rychlé kávě a vystěhování části nábytku můžeme začít tapetovat. První zádrhel nastal ale už ve chvíli, kdy jsme se jako dvě správné blondýny snažily rozložit tapetovací stůl, tipuji, že tak z období křížáckých výprav. Zhruba po třiceti minutách a deseti cigaretách se to podařilo a opravdu jsme mohly začít se samotným tapetováním. Šárka zkušeně rozmíchala v kyblíku lepidlo a postavila ho na zem. Na stůl jsme rozmotaly část tapety a šly změřit, jak dlouhý pruh potřebujeme ustříhnout. Za minutku bylo změřeno. Já vyšla z ložnice na chodbu první a v šoku jsem zůstala stát, až do mě Šárka zezadu narazila. Podívala se směrem, kterým jsem konsternovaně zírala já a začala se smát. To mě probralo a rozpochybovalo. Charlie svačil lepidlo přímo z kyblíku. Nevím, možná se přece jen rozhodl držet se mnou basu, také upravit své stravovací návyky a shodit nějaké to kilo. Možná mi chtěl ukázat, že když si slepím rty k sobě, zhubnu rychleji. Zařvala jsem na něj, umyla mu tlamičku a kýbl okamžitě zvedla ze země. Šárka

na mně už pozná, kdy začínám propadat panice a většinou vždy odněkud vytáhne papírový pytlík, který zmírňuje hyperventilaci. Okamžitě mě začala uklidňovat, že se ničeho nemusím bát, protože lepidlo je nezávadné a nijak mu neublíží. Skočila jsem po krabici a začala hledat jakýkoliv symbol nebezpečnosti, měla pravdu, opravdu tam žádný nebyl a lepidlo je na přírodní bázi. Trochu mě to uklidnilo, nicméně jsem stejně Charliemu vysvětlila, že jestlise pozvrací, já s ním opět v noci na veterinu rozhodně nepojedu. Tapetujeme už dvě hodiny a na zdi máme jeden pruh.

S kyblíkem neustále na očích pokračujeme a dílo nám konečně začíná jít od ruky. Za hodinku nám chybí poslední zeď a já začínám věřit, že to opravdu dobře dopadne. Charlie nás neustále bedlivě pozoruje a olizuje. Obě jsme totiž celé od lepidla. V ložnici mám zkosené stropy, je to podkroví, takže u velké části tapetování sedíme na zemi, případně zaujímáme polohu „skrčence“. Charlie to bere jako velkou zábavu a olizuje, kam dosáhne. Asi jsem si něco vylila na nohu, mám ji najednou celou mokrou a takovou oslizlou. Otočím hlavu a rychle zjišťuji, že to způsobil Charlie. Letím do chodby, a co myslíte? Kyblík na zemi. Prcek opět posvačil. Někteří z nás zapomněla lepidlo na zemi. Znovu se o mě pokouší záchvat paniky a Šárka ve snaze mě uklidnit a také ze zvědavosti, co na tom Charliemu tak chutná, jde lepidlo ochutnat. Chtěla jsem jí to rozmluvit, ale než jsem stihla otevřít pusku, její prst už i s lepidlem mířil do úst. Nevěřícím jsem na ni koukala a čekala, co řekne. Její verdikt byl zajímavý, prý to nechutná absolutně nijak. Dokonce to není ani vyloženo hnusné. A to je co říct,

Šárka jen tak něco nesní a většina běžných potravin jí vyloženě hnusná přijde.

Hotovo. Poslední pruh tapety je nalepený a vypadá to, že jsme všichni tři přežili. Možná jsme našli i super dietní potravinu a budeme ještě více sexy. Jen pravděpodobně maličko ulepení, ale nikdo není dokonalý. Večer mi to nedalo a hledala jsem na internetu další informace o této nové dietní pochoutce. Dočetla jsem se, že se jedná o klíž. Wikipedie o klišu uvádí:

„Původní klišy byly vyráběny z kůže a kostí hospodářských zvířat (měknou ve vodě), později kaseinu (vodovzdorný), a zhruba od druhé třetiny 20. století také z umělých pryskyřic. Podstatou všech lepidel na bázi živočišného původu, označovaných společným názvem klišy, jsou bílkoviny, které poskytují koloidní roztoky s dobrými adhezními vlastnostmi.“ Charlie vlastně svačil vepřové, hovězí a trochu bylinek...